

“La clau del relat sobre les relacions de parella està en la crisi de la parella”

Francesc Serés (Saidí, Baix Cinca, 1972) publica a Quaderns Crema el recull de contes *Mossegat la poma*. 34 dels 37 relats van ser publicats al *Time Out Cultura*, suplement del diari *Ara*.

—**Els contes neixen d'un encàrrec periodístic?**

—Sí. Andreu Gomila em va dir si em veia amb cor d'escriure una sèrie de contes setmanals que no superessin els 5.000 caràcters.

—**L'espai limitat us va ajudar a construir-los?**

—Sí. I tant. Va ser un prova d'ofici. Calia pensar el conte, els personatges i el sentit de cada text, d'acord amb l'espai. És allò que es diu del sonet. Quan vols fer un poema i tries el sonet, saps què faràs. Aquí, igual.

—**I, a més, el món de la parella com a referència.**

—Tenir una referència així també em va servir d'ajuda. I em va esperonar perquè les relacions interpersonals és un tema que no havia tocat de manera preferent, no havia desenvolupat a fons als meus llibres.

—**El to, el vàreu pensar gaire? És a dir, si calia ser bàsicament realista, costumista, o bé molt burleta; o agre dolç.**

—Si una cosa no podies fer era partir d'una base preconcebuda, d'un estil concret. Atès que havien de ser molts contes, hi havia d'haver diversitats d'estils i d'enfocaments; fins i tot de fons. Hi ha contes amb molt de diàleg i n'hi ha que en tenen poc. En primera persona i tercera. Passat i present. La intenció era que semblés un mostrari, un calaix de sastre i que el lector tingués la sensació que, tot i formar part de la mateixa sèrie, no li explicaves la mateixa cosa. Per això vaig rebutjar alguns contes que redundaven amb uns altres. M'interessava que pogués ser un exercici de creativitat. No volia que hi hagués un *déjà vu*. Tampoc no hi ha només la relació de parella. El conjunt havia de conformar un trencaclosques, però amb totes les peces diferents.

—**El gran perill devia ser presentar situacions i diàlegs previsibles, de tants diàlegs de parella que hem llegit i vist al teatre, el cinema i la televisió.**

—Absolutament. Calia dir: on et situes tu que no s'hagin situat els altres. O què vols explicar que no s'hagi explicat. Això, amb tota la modèstia del món. Per sort, sempre pots crear personatges que es facin teus, que no siguin dels

EL TEMPS
Francesc Serés publica a Quaderns Crema el llibre *Mossegat la poma*, format per 37 relats curts.

altres. Per exemple, el cas del segon conte, “Mentides de veritat”, en què s'envien els missatges amb el nom d'una altra persona al mòbil, és un fet que he viscut en la vida d'un amic. Ell s'empescava uns personatges que eren introduïts al seu mòbil i, és clar, aquests personatges havien acabat creant una vida pròpia. Sembla que els arquetips de serial no deixin imaginar uns altres termes de relacions, i no és així.

—**L'altre risc era ridiculitzar els personatges, no?**

—Això no ho pots fer mai. No pots ridiculitzar-los ni per dalt ni per baix. Ni podràs dir que són tan infeliços que el lector se'n rigui. Els has de situar al mateix nivell en què vols situar el lector. Crear uns personatges que, com a persona, estiguin per sota del que puguin donar, seria com dir al lector que d'ell n'espero poc a l'hora de llegir els contes.

—**Deixeu-me introduir una expressió tòpica i vella: la crisi de**

la parella. Hi heu pensat?

—L'he pensada i l'he viscuda. Com voleu que no l'hagi viscuda? Ja són unes quantes. La crisi de la parella ve a ser, *mutatis mutandis*, la de la família. Però quan és que no ha estat en crisi la parella? Entre guerres, migracions, epidèmies, la desestructuració ha estat més present que no l'estructuració. No m'agrada ser un Bergman, perquè no és el to que utilitzo, però on hi ha la clau del relat és en la crisi. Si no hi ha crisi no hi ha avançament.

—**Després dels Contes russos, l'exercici ha estat higiènic, en el sentit que heu deixat de pensar en contistes concrets?**

—Si pensaves en autors determinats, t'envaïen el teu terreny. No podies pensar en Carver, que és una mala herba que t'envaïx tot. O Cheever. La solució era recórrer a vivències meves. La meitat dels contes són coses que he observat.

—**Per sort, heu viscut en llocs i ambients ben diversos.**

—Sí. A Barcelona, a barris diferents. I, a més de Saidí, a la Garriga, a Balenyà, a Olot, i ara al veïnat de Sallent, a la Garrotxa. Tot això implica veïns nous, gent nova, material nou. Tot de relacions que no són gens redundants.

Lluís Bonada